

Ali dobimo zopet bivše goštilne, ali bodo nove točilnice spremenjene?

Sedaj bo se bliža čas, ko se bo dobro pivo zopet lahko postavilo na prodajno mesto, se pojavlja na ustih vseh vprašanje: Kako in kje se bo to postavno pivo prodajalo? Državna postavodaja v Columbusu je dobila postavni načrt v odobritev, ki določa, da se lahko izdajajo licence lastnikom prostorov, kjer se bo lahko uživalo žganje. Mnogim se zdi, da to pomeni vrnitev starih saloonov, toda niti v platformi demokratov niti republikancev, niti socialistov se ne nahaja nobena določba, ki bi kazala, da bi se staro-modne goštilne zopet lahko odprle. Senator Ackerman sam, ki je vložil tozadevno predlog v državni legislaturi, izjavlja, da tudi njegov predlog ne določuje saloonov. Pivo, kakor ga je določil kongres, postavno ne sme biti opojno, ker bi bilo to proti ustavi, toda ne proti Volstead postavi, a ustava je več kot postava. In ker novo pivo ne bo opojno na način, kot postava misli, dasi bo v resnici boljše kot pivo, ki smo ga pili pred prohibicijo, se bo lahko prodajalo v restavrantih ali slaščičarnah. V splošnem je treba pomniti to: Kongres se ni do danes dovolil piva. Pričakuje se, da bo tozadevno šele nočjo večer postava odobrena. Gre se za to, ali naj ima pivo 3.2 ali 3.05 odstotkov alkohola. Potem ko se kongres o tem zedini, je pa prepuščeno posameznim državam, kako bodo regulirale prodajo piva. Kdor misli, da bo v državi Ohio 1. aprila že postavnim potom lahko užival dobro pivo, pač misli na — prvi april.

Al' se jim mudi!

Licenčni komisar za mesto Cleveland, Louis Petrash, je izjavil v soboto, da nič manj kot 365 Clevelandčanov se je oglašilo v njegovem uradu in zahtevalo permit za prodajo dobre pive. Toda vse skupaj ni vredno niti rdečega centa do danes. Če bi kongres že končno veljavno odglasoval za pivo, bi bila še stvar nekoliko v redu, toda potem pride na vrsto šele država Ohio, potem pa mesto Cleveland. Kaj in kako, nihče nečesar ne ve. Vsi oni, ki hodijo po licence za prodajo piva v City Hall, bi veliko bolje vporabili svoj čas, če bi ostali doma. Če se jih je oglašilo v dveh dneh 365, se pričakuje potem, ko bo stvar "pripravljena," najmanj 10,000. Ampak se zelo motijo. Najbrž bodo upeljana vladna skladišča tozadevno, in trajalo bo več mesecev, predno bodo tozadevna postavna določila prišla v veljavo. Torej potrpljenje!

Nenavadna vloga

Iz South Caroline se poroča, da je prišel v tamojšno banko neki možki, ki je prinesel velik čeber, očitno poln jajc. Izjavil je, da bi rad vložil jajca v banko. Uradniki so se spogledali in so že mislili, da je predsednik Roosevelt dovolil sprejemati jajca kot vloge, toda možkar je povedal, da je slišal, da je predsednik Roosevelt zapovedal, da se mora denar hraniti v bankah, zato je naložil čeber z denarjem, na vrhu pa pokril z jajci, da se ni videl denar spodaj. Ko so mu zapisali vloženi denar v knjige, je mož jajca razdelil uradnikom na banki.

Rusija priznana?

Washington, 19. marca. Iz jako verodostojnih krogov Washingtona se doznava, da ni več daleč čas, ko bo sedanja ameriška vlada priznala rusko sovjetsko vlado. Kot je resnica, da je Roosevelt od 4. marca odredil več novih korakov, tako se tudi ne bo obotavljal načeti najbolj delikatni predmet Amerike — priznanje sovjetske Rusije. Dočim je moral prve dneve svoje vlade posvetiti problemom na domačih tleh, se bo pa lotil v najkrajšem času mednarodnih vprašanj, in med temi je najbolj važno rusko vprašanje. Roosevelt je prišel do prepričanja, da bi bilo priznanje Rusije koristno za Zedinjene države, in kadar pride Roosevelt do prepričanja, tedaj gre tudi na delo. Ne bo minulo štiri tedne, ali pa mogoče celo prej, ko bo Roosevelt priporočil kongresu, da prizna ameriška vlada Rusijo.

Oster boj se bo vnel v kongresu glede pomoči ameriškim farmerjem

Washington, 19. marca. Predlog predsednika Roosevelta glede od pomoči ameriškim farmerjem, pride na razpravo v obeh zbornicah kongresa v ponedeljek, 20. marca. Pričakuje se ostro debato o tem predsedniškem priporočilu. Skoro gotovo je, da pred enim tednom kongres tozadevno ničesar ne bo ukrenil. Mnenje prevladuje tako med senatorji kot med kongresmanji, da je problem farmerjev tako važen, da se ga ne more v enem dnevu potrditi kot postavno. Predsednik Roosevelt je v zelo kratkih besedah mnogo povedal, in kongres bi rad podrobneje razumel pomen besedila. Sicer pa je splošno mnenje, da problem ameriških farmerjev je tako težaven, da najboljši poznavalci več mesecev ne bodo mogli biti na čistem, in v tem niti predsednik ni izvet, če je predlagana rešitev pravilna pot za ameriške farmerje ali ne.

Naši novi naročniki

Pretekli teden so se sledeči naši rojaki naročili na dnevnik "Ameriška Domovina": John Kocjan, Ana Jalovec, Karolina Kucher, Frank Bauchar, Ana Brajdič in Frank Sraj, vsi v Clevelandu. Potem pa Tomaž Dolenc in Maria Dornič za Jugoslavijo. Vsem novim naročnikom se prav iskreno zahvalujemo. Prosimo pa še ostale rojake, da se naročijo. Nič ne odlašajte, vse bo ob pravem času se na boljše spremenilo.

3,000 na delo

Fisher Body Co. naznanja, da bo dobilo v torek zopet 3,000 starih delavcev delo v njih tovarni. To je naznanilo tovarni. Večkrat so že enaka poročila prihajala v javnost, in so bila včasih resnična, včasih pa tudi ne.

V bolnico

V soboto je bila odpeljana v mestno bolnico Agnes Šore, stanujoča na 15003 Cardinal Ave. Želimo, da bi kmalu okrevala in se zopet vrnila med svoje.

Roosevelt govori o bankah in splošnem položaju

Washington, 19. marca. Predsednik Roosevelt smatra, da je ena najbolj potrebnih zadev ameriškega naroda izražena v šestih ali osmih problemih, in sicer: železnice. Slednje se morajo združiti, kolikor je to praktično, in večje železnice morajo pomagati slabšim.

Drugič: Spekulacije na borzah z javnim denarjem se morajo prenehati. Tozadevno je potrebna posebna postavodaja v kongresu.

Tretjič: Bančni položaj. Poslovanje bank se mora spremeniti, tako da bo odgovarjalo modernim zahtevam. Starinski sistem bančnega poslovanja se mora postavodajalnim potom odpraviti. Banke morajo priti brez izjeme, od največje do najmanjše, pod najstrožjo kontrolo Zedinjenih držav.

Četrti: Odpomoč brezposelnim.

Spraviti se mora skupaj dovolj denarja, da se pomaga brezposelnim vsaj do januarja prihodnjega leta, ko bo najhujše že minilo.

V Zedinjenih državah je nekako 29,000 bank. O vsaki posebej mora dotična država, kjer se banka nahaja, izdati tozadevno poročilo, potem pa poročilo predložiti zakladniškemu oddelku Zedinjenih držav, ki izda licenco. Tako prihajajo banke polagoma na vrsto.

Predsednik povdarja, da največji strah danes je — strah sam! Ako se ljudje enkrat že vendar odpovedo temu strahu in postanejo mirni, se bo začelo z normalnim poslovanjem po deželi.

Ob istem času je pretekli petek senator države Ohio, Robert J. Bulkley, vložil v kongresu predlog, da se dobi še boljše po-

moč za banke, ki niso še odprle. Predlog je bil še isti dan sprejet v senatu, in bo sprejet tudi od poslanske zbornice še danes. Na podlagi tega predloga bo potem zakladniški oddelk in Rekonstrukcijska finančna korporacija izdala posebna določila za banke, in sčasoma pridejo na vrsto za poslovanje. Vzelo pa bo več tednov, predno se pregleda poslovanje 29,000 bank v Ameriki.

Predsednik Roosevelt je nadalje naznanil, da bo dvakrat na mesec govoril z ameriškim narodom potom radia. On hoče biti vedno v stiku z narodom, kateremu bo od časa do časa pojasnil položaj. Namen teh predsedniških radio govorov je preganiti strah od naroda in narod zagotoviti, da se dela do skrajnosti, da se zavožene razmere pod staro vlado odpravijo.

Mnogo mest v državi Ohio poplavljenih

Cincinnati, 19. marca. Reka Ohio, med Parkersburg, West Virginia in med Evansville, Indiana, se je nevarno dvignila danes, in s svojo umazano blatno vodo poplavlja skoro en tisoč mest in vasi. Reke in potoki, ki se stekajo v Ohio River, so radi deževja tako narasli, da je Ohio River prestopila svoje bregove in se razlila po mestih in po poljih. Kot naznanja vremenski urad v Washingtonu, bo dež nadaljeval, kar pomeni novo nevarnost za že itak prizadete kraje. Tisoče družin v nižje ležečih krajih je že moralo zapustiti svoje hiše in se umakniti v hribe. Važne javne ceste so preplavljene, železnice so v več krajih bile prisiljene ustaviti promet. Mesta Gallipolis, Marietta in Portsmouth so preplavljena. Povodenj je do večerja zvečer zahtevala že sedem žrtve, ko je v Gallipolis utonila neka mati s svojo hčerko, in je v okolici že prej pet moških zgubilo življenje v valovih. Povodenj se je razširila tudi na države Indiano, Kentucky in West Virginia.

Gov. White na delu

Iz Columbusa se poroča, da je governor države Ohio, George White, poslal izvanredno poslansko državni postavodaji glede odprtje bank v državi Ohio. Državna postavodaja bo tekom tega tedna odglasovala glede poslanice governorja White. V svoji poslanici naglašuje governor White, da so one banke, ki ne poslujejo še v polnem obratu v procesu reorganizacije in da ne bo trajalo dolgo, ko pride v javnost ta ali ona oblika državne in zvezne garancije. Predlog senatorja Bulkleya iz države Ohio, glede pomoči vsem manjšim bankam, bo prinesel sigurnost vlogam. Senator Bulkley je imel v soboto pogovor s predsednikom Rooseveltom tozadevno.

Novi vodja

Za načelnika direktorskega odbora Federalne rezervne banke v Clevelandu je bil imenovan Lewis Blair Williams, ki je bil svoje dni časnikarski poročevalec in urednik.

Državljska šola

V četrtek, 23. marca, se ne vrši pouk v državljanski šoli. Prihodnji pouk se začne v četrtek, 30. marca.

Zangara gre danes na električni stol

Baiford, Florida, 20. marca. Giuseppe Zangara, laški anarhist, ki je dne 17. februarja povzročil smrt čikaškega župana Čermaka, bo danes jutraj ob 9. uri plačal s svojim življenjem za smrt. Ubili ga bodo na električnem stolu. Priče, ki naj so navzoče pri usmrtni morilci, so bile pozvane, da pridejo v državne zapore ob 8:30 jutraj, toda ker prevladuje v zaporih med uradniki velika tajnost, je mogoče, da bodo Zangaro že nekaj ur prej umorili. Šerif Dade okraja, kjer se je pripetil umor, in ki mora biti navzoč pri usmrtni, je že večeraj odpotoval na lice mesta. Zangara je mirno preživel v nedeljo, svoj zadnji dan, v samotni celici, takoj poleg električnega stola. Nihče ga ni obiskal, zraven predstojnika zaporov. Za zadnjo jed si je izbral bogato kokošjo večerjo. To je mož, ki je izjavil, da je hotel ubiti predsednika Roosevelta, ker ima želodčne bolečine. Zangara je jedel z vso slastjo. Kaj bodo naredili z mrtvim truplom Zangare, še ni določeno. Več zdravniških klinik je že zaprosilo za truplo. Zangara nima nobenega sorodnika v Ameriki. Tekom obravnave je izjavil, da ima v Italiji očeta. Včeraj so mu ponudili duhovna, da ga spravi z Bogom, kar je pa Zangara zaničevalno zavrnil. Osem mož narodne garde s strojnimi puškami je bilo večeraj poslanih v zapore, da pomagajo rednim stražnikom.

Ko pomlad cvetoča . . .

Nocoj večer, točno ob 8:43 je uradni začetek pomladi, ko bo solnce za prihodnjih šest mesecev bolj močno obsevalo severno polovico naše majke zemlje kot pa južno polovico. Začetek pomladi je žal naznanjal siten, droban dež in precej hladno vreme.

Listnica uredništva

A. K. Izvanredno zasedanje kongresa bo trajalo nekoliko do sredine maja meseca. Prihodnje redno zasedanje kongresa pa se ne bo začelo prvi ponedeljek v decembru, kot dosedaj, pač pa šele prvi teden v januarju mesecu, prihodnjega leta. Medtem pa predsednik lahko vsak čas skliče ponovno izredno zasedanje kongresa.

* Babe Ruth, znameniti baseball igralec, bo dobil letos \$55,000 letne plače.

Roosevelt dal nadaljne odredbe glede bank

Washington, 19. marca. Predsednik Roosevelt je danes oddal nadaljne odredbe glede onih bank, ki ne poslujejo še v vsem obsegu. Izdane so gotove olajšave raznim bankam, da se pripravijo za poslovanje. Zakladniški tajnik William H. Woodin, pod katerega kontrolo so ameriške banke, je izdal sinoci povelje, s katerim poblašča gotove banke, ki nimajo še permita, in to se liče državnih bank, da izplačujejo ne več kot 5 odstotkov na vloge, ako tako dovolijo oblasti dotične države, v katerih se banke nahajajo. Ob istem času je pa Woodin prekalil svoje prejšnje povelje, ki je dovoljevalo bankam izplačevati denar za plačilne liste, za življenske potrebščine in enako. Woodin je izjavil, da je povelje prekalil, da obvaruje zaprte banke, in da se danje banke imajo dovolj denarja na razpolago, da odgovarjajo normalnim denarnim potrebščinam. Pričakuje se tudi, da bo danes poslanska zbornica kongresa odobrila načrt senatorja Bulkleya, da se pomaga državnim bankam, ki niso še odprle.

Naši novi državljani

Pretekli petek se je na zvezni sodnji v Clevelandu vršilo zaslišanje za ameriško državljanstvo, in sledeči naši ljudje so dobili ameriško državljanstvo pravico: Mihael Janež, Anton Brog, John Svete, Maria Butara, Ana Hrovat, Gašper Mengel, Louis Henigman, Frank Jelich, Paulina Krakar, Max Vlašček, Frank Džokladal, John Treppl, Anton Klun in Jos. Urban, skupaj 14 novih državljanov. Zadnji smo jih izkazali 18, danes 14, skupaj 32 novih ameriških državljanov v letošnjem letu. Vsem novim ameriškim državljanom naše iskrene čestitke!

Župan posreduje

Župan Miller je začel s posredovanjem med lastniki premikajočimi gledališč in med operatorji, ki so zaposleni v dotičnih gledališčih. Kot znano so vsa gledališča s premikajočimi slikami zaprta.

Hoteli pripravljeni

Brez dvoma je, da bodo vsi hoteli dobili dovoljenje za prodajo pive. Zato ni čuda, da se v teh dnevih v vseh hotelih postavljajo bare, kupujejo kozarci in enako, da se bo gostom lahko takoj postreglo.

Vabilo na shod

Kot že določeno prej, se vrši jutri večer ob 8. uri, v dvorani št. 2, Slovenski Narodni Dom na St. Clair Ave., novo poslopje, sestanek ali shod slovenskih groceristov in mesarjev v Clevelandu, Collinwoodu, Newburgu, skratka sestanek vseh groceristov in mesarjev v širnem Clevelandu in okolici. Odbor, izvoljen pri prvem sestanku, je naredil svojo nalogo in je pripravljen poročati. Potem je odvisno od skupnih naših trgovcev, kaj ukrenejo za bodočnost. V časih, kot so danes, je na vsak način potrebna organizacija in reorganizacija, da si pomaga naša trgovina in ukrene korake, ki so primerni. Prav potrebno je torej, da se zberejo vsi omenjeni trgovci v torek večer v S. N. Domu. Skrajni čas je, da se organiziramo, ako ne želimo, da vas različne trgovine spravijo iz življenja.

Zanimive vesti iz življenja naših ljudi po ameriških naselbinah

V Jolietu, Ill., je umrl pretekli teden rojak John Skof, ki zapušča ženo in štiri male otroke. V enem tednu je bil zdrav in mrtev. Ranjki je bil rojen v vasi Lokvica, fara Metlika, in je bil star šele 39 let.

Steve Kukčević član SNPJ je tožil omenjeno Jednoto pred sodnijo v Coloradu za odškodnino \$2100. Bila mu je začasno ustavljena bolniška podpora, ko se je zvedelo, da je prišel z boleznijo v Jednoto. Uvedena je bila preiskava. Pred sodiščem se je dokazalo, da je bila sumnja opravičena, in Vukčević je zgubil tožbo. Vukčević je povzročil Jednoti s svojim korakom mnogo stroškov. Glavni tajnik je moral iti iz Chicage v Coloradu, in Jednota je morala najeti odvjetnika, rojaka Kochevarja v Denverju, ki se je izkazal kot dober ponavateelj razmer pri bratskih Jednotah.

V Lyons, Iowa, je umrl poznani rojak John Cendol. Ranjki zapušča ženo, dvoje otrok in brata.

Znižane plače

Mestna zbornica v Clevelandu je mnenja, da se sedanje plače mestnih uslužbencev ne bi smele ponovno znižati, kot to zahteva župan. Tozadevno bo nastala še velika bitka. Župan Miller je pa odgovoril, da če se plače ne znižajo, naj mu mestna zbornica da denar, s katerim bo plačeval uslužbence. On ga enostavno nima, ker ni — davkov!

Zopet smrt

Pretekli teden smo poročali, da je umrla Rosemarie Fleming, hči Mr. in Mrs. Fleming, 5508 St. Clair Ave., včeraj pa je preminul njen pet-letni brat na difteriji. Radi te boleznosti se bo vršil pogreb privatno v ponedeljek jutraj pod vodstvom A. Grdina in Sinovi.

Lekarnarji in pivo

Zveza lekarnarjev v severni Ohio je izjavila, da se v lekarnah ne bo prodajalo pivo, ker enaka prodaja ne spada tja.

Mussolini svetuje, da Italija, Nemčija, Francija in Anglija vladajo Evropo

Rim, 19. marca. Angleški ministri predsednik Ramsay MacDonald je pristal na predlog Benito Mussolinija, da je naloga Francije, Italije, Nemčije in Anglije, da čuvajo evropski mir in vodijo usodo Evrope. MacDonald se nahaja na obisku v Rimu, kjer konferira z Mussolinijem. Dve nadaljni in zelo važni mednarodni konferenci se bosta obenem vršili v najkrajšem času, in sicer ena v Rimu, ko pride tja vodja nemškega fašizma, Hitler, druga pa v Londonu, kjer se bo angleški ministriški predsednik posvetoval s francoskim premierom, Dallerjem. Očividno hitijo evropski državniški konferenci, da se pripravijo, ko bo novi ameriški predsednik Roosevelt začel posvečati svojo pozornost evropski politiki. Na sestanku v Rimu, ki se je začel v soboto ob 6. zvečer, se je govorilo o voditelstvu omenjenih štirih velesil, o razoroževanju in o reviziji Versailleske mirovne pogodbe. Konferenca je trajala dve uri, na kar se je ob 9. uri zvečer vršila državniška večerja, katere sta se udeležila oba premirja, angleški diplomatični uradniki in laški ministri. V nedeljo je obiskal angleški ministriški predsednik MacDonald, ki je protestant, papeža v Vatikanu. Papež je podelil MacDonaldu izredni papeški blagoslov v priznanje resnega in iskrenega prizadevanja od strani MacDonalda za svetovni mir.

Ogromen načrt

Washington, 19. marca. Pod načelnikom trgovinskega tajnika se izdelujejo in zbirajo načrti po katerih bi zvezna vlada začela s kontrolo vseh transportnih sredstev v deželi v namenu, da se transportna sredstva zboljšajo in se zopet vrnejo v normalni položaj. Predsednik Roosevelt se izvanredno zanima za te načrte, in predno pridejo v javnost, bodo predloženi njemu, da jih odobri. Vsa transportna sredstva nameravajo razdeliti v pet divizij, in sicer: prva divizija: železnice, busi, truki in cevne napeljave. Druga divizija: telefon, brzojav in kabli. Tretja divizija: obrežna plovba, splošen promet na vodi in kanali. Četrta divizija: Radio. Peta divizija: Zrakoplovstvo.

Zadušnica

V sredo, 22. marca, se bo v cerkvi sv. Vida ob 8. uri jutraj brala sv. maša zadušnica za pokojnim Joseph Zupančičem v spomin 30 dnevnice njegove smrti. Prijatelji in sorodniki ranjkega so prijazno prošeni, da se udeležijo.

Smrtna kosa

V Emergency bolnici je umrla devet-letna Dorothy Suhadolnik, 1196 Norwood Rd. Tu zapušča starše, dve sestri in dva brata. Pogreb se vrši v sredo jutraj iz hiše žalosti pod vodstvom Frank Zakrajšek. Iskreno sožalje staršem.

Obtoženi sodnik

Common Pleas sodnik Diehl v Canton, Ohio, je prišel v preiskavo, ker je zaprosil za bankrot. Navedel je, da je dolžan \$20,000, ima pa samo \$5,700. Ker se pa sumi, da je gotova dejstva prikril, so upeljali preiskavo.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75.
Za Evropo, celo leto \$3.00; pol leta \$4.00; za četrt leta \$2.50.
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83

No. 65, Mon., Mar. 20th, 1933

Naša politična moč v nevarnosti

Ko so ljudje v Clevelandu novembra meseca glasovali za nov čarter, to je, za novo ustavo mesta Cleveland, so med drugim sprejeli tudi določbo, da se mora mesto Cleveland porazdeliti v nove politične okraje, iz katerih naj se volijo councilmani, to so osebe, ki delajo postavbe za mesto Cleveland.

Po starem čarterju smo volili mestne councilmane po distriktih. Cleveland je bil razdeljen v štiri distrikte, iz vseh teh štirih distriktov se je izvolilo 25 councilmanov. Mi se nismo nikdar ogrevali za to vrsto volitev za councilmane, ker ta način je dovoljeval slehernemu, da je kandidiral, in v 4. distriktu, kjer bi lahko dvakrat zmagali, smo dosledno propadli radi obilice kandidatov. To je ena slaba stran starega sistema, ki jih je pa imel še precej drugih.

Novi čarter zahteva, da se mesto Cleveland razdeli v 31 političnih okrajev, in iz vsakega okraja naj se izvoli po en councilman. Povprečno pride na en okraj 30,000 prebivalcev. Razdelitev izvrši mestna zbornica. Ker je pa v tej mestni zbornici več politikarjev kot pa dobrih gospodarjev mesta, je naravno, da mestna zbornica ni mogla priti do nobenega zaključka, ker so strankarske strasti tako razvnete, da se pri tem pozablja na koristi mesta, na želje prebivalstva, pač pa se želi ugoditi diktatom političnih voditeljev prej kot narodnim interesom.

Nekaj časa je zgledalo, kot da bodo republikanci, ki imajo večino v mestni zbornici, porazdelili mesto v nove politične okraje, toda nad republikanci je demokratski župan Miller, ki je stal pripravljen z veliko palico, da udari po republikanskim sklepim, ako bi bili slednji v škodo demokratske stranke.

Čarter namreč določuje, da mestna zbornica porazdeli mesto v nove politične okraje. V mestni zbornici imajo republikanci lepo večino, toda nimajo pa dvetretinske večine. Karkoli torej mestna zbornica sklene, lahko župan Miller podre, ker republikanci nimajo dvetretinske večine, da bi ovrgli veto župana. Pretekli teden se je pa tozadevni položaj popolnoma spremenil.

Posredovala je namreč smrt. Umrl je demokratski councilman McGreal, in z njegovo smrtjo se je znižalo število demokratskih councilmanov v mestni zbornici na 7. Tekom enega leta smo izgubili na ta način štiri demokratske councilmane, in ker ima mestna zbornica glasom čarterja nastaviti novega councilmana, in ker imajo v zbornici večino republikanci, bodo seveda imenovali republikanca, in na ta način dobijo republikanski dvetretinsko večino v zbornici, proti kateri tudi župan Miller ne bo mogel ničesar narediti, in imajo torej republikanci odprto pot, da izvedejo vse, karkoli hočejo.

In že prihajajo glasovi, da se bodo republikanci spravili nad največjo politično trdnjavo, katero imajo demokrati v Clevelandu — na 23. vardo, kjer glasuje 4,000 slovenskih volivcev zaeno z brati Hrvti. 23. varda je republikanecem največji trn v oči, in sedaj, ko imajo dvetretinsko večino v mestni zbornici, jo bodo prvo izbrali za svojo žrtev ter jo razmesarili tako, da bodo Slovence poglani na vse vetrove, tako da demokratom v 23. vardi, zlasti pa Slovincem ne bo več mogoče izvoliti svojega zastopnika v 23. vardi.

Najnovejši načrt za razdelitev 23. varde je: 23. varda naj bi se začela na vzhodnem koncu 55. ceste od jezera in bi šla do Superior Ave., potem pa po severnem delu Superior Ave. do Addison Road, tu bi pa obrnila južno prav tja do Wade Park Ave., kjer bi se vključili vsi bogati republikanci, ki bivajo v enem okraju, in bi se meja 23. varde vrnila nazaj proti jezeru ob East boulevardu.

To pomeni, da dobimo v meje 23. varde nekako 1,500 republikanskih glasov, ki bi z republikanci, ki že od prej bivajo v vardi, skoraj gotovo dobili večino. Političen vpliv Slovincem in Hrvatov bi bil v 23. vardi s tem uničen.

V takem položaju imamo na razpolago enega samega človeka, ki nam lahko pomaga. In ta je bivši mestni manager, William R. Hopkins. On je republikanec, toda precej neodvisen in progresiven. Ako on glasuje proti temu načrtu, republikanci nimajo dvetretinske večine, in Miller bo lahko prepovedal ta načrt. Toda samo če Mr. Hopkins drži s Slovinci. Slovinci so svojočasno skazali mnogo uslug Hopkinsu. Ali bo Hopkins v tej kritični uri prišel na pomoč Slovincem in glasoval z nami? O tem bomo obširno govorili v primernem času.

Spomini na vojaško službo prvih slovenskih fantov v zasedenem ozemlju

11. novembra, leta 1918, odganjali z orožjem, zavedajoč smo prišli izpod avstrijskega črta svoje moči nad zatiranim jama, ali, žalibog, prišli smo ljudstvom.

Ne vem iz kakšnega vzroka so nas pustili pri miru, to je, nas, vojaški službi podvrženih mladencev. Tri leta in pol so nas pustili pri miru, potem pa je napočil dan, ko smo dobili pozivnih iz provijantom. Polastiti se tega provijanta je bila naša sveta pravica, toda Italijani so nas pot zaslužjenih slovenskih fan-

tov pod fašističnim jarmom. 20. maja smo prišli v Gorico k naboru. Gonili so nas po mestu, kakor telčke, češ, to so naši "schiaivi" (sužnji). Ko so nas pripeljali v vojašnico, so nas začeli gledati in so morali končno priznati, da to so pravi korenjaki. Ko se je pričel nabor, so prišli najprej na vrsto italijanski fantje. Preiskovali so jih, kot jaz svoje zajce, namreč če je samec ali samica. Okrog dveh popoldne, ko jim je zmanjkalo njih "cveta mladosti," smo prišli mi, "sužnji" na vrsto. Spraševali so nas, od kje smo doma. Jaz sem jih gledal, kot tele nova vrata. K meni pristopi nek častnik, ki je znal slovensko in ta nam je bil potem za tolmača. Ko so vse popisali: kdaj sem bil rojen, kje in zakaj, sem se obrnil do svojega tolmača in ga vprašam, če sem sedaj gotov in če smem iti domov. On mi je pa povedal, da sem potrjen in da naj se zopet oblečem.

Nato je pristopil drugi in me vprašal, kam bi šel najrajši. Ročno sem jim odgovoril, da bi šel najrajši domov. Te odkritosrčne besede so se jim najbrže zelo dopadle, ker zbruhili so v krohot, da je se kosarna tresla. Zdelo se mi je, da jata krokarev potrjuje mojo smrtno obsodbo. Nato stopi eden vojakov k meni in mi pritisne na čelo brivski strojček in me ž njo zaznamuje, kar je menda pomnilo: doslej je bilo to tvoje, odlej je pa moje. Takoj sem pogruntal, da so me s tem prekrstili v polentarija.

Se enkrat so me vprašali, kam bi šel rad. Tolmač mi reče, naj se javim k topniškemu polku v Modeni, kjer da se mi bo dobro godilo. Torej sem rekel, da bom šel tje, nakar me je prijazno potrepljal po rami in me porinil v drugo sobo. Znašel sem se v brivnici. Eden brivcev me prime in me vleče na stol. Vse dem se in začnem brivcu pripovedovati, kako naj me ostrize, da bom imel bolj lepo frizuro. Brivec se pa samo nasmeje in začne kositi po moji glavi ko kosce po travniku. Ko je bil gotov, me je obrnil proti ogledalu, da se prepričam, da je opravil mojstersko delo. Moj prijatelj pripomni, da izgledam kot pravi gizdalin s to frizuro. Grem k njemu in mu vzamem klobuk z glave, da se prepričam, če je tudi on tako lepo ostrigljan, pa ni bil. Zakaj ne? Ker je imel samo eno noho.

Ko smo bili vsi ostrigljeni, so nam povedali, da nam dajo 14 dni počitnice in ker se je bilo v tem že zmračilo, smo si morali poiskati prenočišča pri naših ljudeh. Drugi dan se odpravimo proti domu. Odpeljali smo se naravnost v Postojno. Tam so nas že čakali naši fantje in nas odpeljali seboj, da se nekoliko okrepčamo. Nato so nas okinčali z jugoslovanskimi trakovi in tako okrašen se odpeljamo iz Postojne. Ko smo bili že iz Postojne, pridrvita za nami dva velika vozova, napolnjena z Italijani. Razkačeni, ker smo imeli jugoslovanske trakove, so nas okinčali zadnji voz in trkali nasim fantom jugoslovanske značke s klobukov. Tedaj je pa nastal tepež, da so kar cunje po zraku frčale. Italijani so navlčili na nas s palicami, naši fantje je so pa kar s pestmi udrihali po bučah polentarijev. Naš prvi voz so pa Italijani pustili pri miru in tako smo srečno odnesli naše trakove v Košansko dolino.

Drugi dan smo zvedeli, da so odpeljali pet Italijanov v Postojnsko bolnico, in enega naših fantov pa v zapor, ker je bil on tisti, ki je vseh pet nametil. Tako je imel naš korenjak vseh 14 dni počitnice ob ričetu v ječi kot v zaslugi za svoje junaško delo. Po 14-dnevnem dopustu smo se zbrali v Šempetru. Našega junaka so pripeljali uklenjenega na kolodvor in reče je bil uklenjen vso pot do Modene in so ga šele tam oprostili.

Zalostno je bilo naše slovo od staršev, bratov in sester in od ljubce zaljubljen. Še danes vidim mater, kako je sirota jokala, kakor da bi šel na kraj sveta in za vselej. Nič kaj veselja ni bilo opaziti med fanti; zavedali smo se, da gremo v neznane, vsem Slovincem sovražne kraje. Mati je jokala in tarnala, da se nam bo slabo godilo. Jaz sem jo tolažil, da ne bo tako hudo, kakor si ona misli, češ, v šestih mesecih bomo pojedli makarone, v šestih mesecih pa riž, pa bomo prišli domov. In tako je tudi bilo.

Ko smo se pripeljali v Modeno, nas je že čakala vojaška godba pred kolodvorom in vsepolno vojaštva. Kmalu se mi predstavi častnik, ki je bil pri naboru za tolmača. Bil je stotnik sedme baterije, drugega polka težkega poljskega topništva. Vpraša me po mojih papirjih in ko mu jih izročim, mi pravi, da spadam pod njegovo komando. Zbral nas je vse skupaj in odpeljal v vojašnico z vojaško godbo na čelu. Pot do vojašnice se je vlekla celo uro. Ko smo korakali skozi ulice, je bilo vsepolno ljudi, ki so nas gledali. Dekleta so nam pa skozi okna metala nageljčke, mi pa njim rokojubečke.

Ko so nas pripeljali v vojašnico, so nam odkazali prostore, namreč postelje. Prve tri dni smo preživel prav dobro. Zakaj pa ne, saj je imel vsak še zdama kako dobro in kako zelenko. Za hrano smo imeli makarone in druge italijanske jedila. Tudi v mesto so nam dovolili iti. Toda ta naša prostost je trajala malo časa. Po treh dneh smo dobili obleko in tedaj se je začel rekrutski križev pot. Od pete ure zjutraj, pa do pete zvečer so nas mučili, kakor vrag grešno dušo. Za nas Slovence je bilo še posebno težavno, ker nismo umeli jezika.

Po treh mesecih nas je vzel naš stari znanec stotnik sam v roke. In tedaj smo šele videli, kakšnemu vragu smo prišli v roke. Jemal nas je za ves dan na pohode. Kdor ni mogel zdržati in je padel, jih je dobil z jermenom po grbi. Ko nas je dodobra izmučil in poskusil, če smo zakej, je bilo malo boljše.

Neki dan nas postavijo na dvorišču v vrsto, nakar pride poročnik in nas vpraša, kateri bi hotel iti k signalni četi. Takoj se nas je oglasilo osem Slovincem. Od tedaj nam ni bilo treba več delati maršov, ker smo imeli svoj tovorni avto.

Potem smo morali pohajati v italijansko šolo in bili kmalu povišani. Vsi naši fantje so postali šarži, od Italijanov pa noben. Pri moji bateriji so bili šarži sami Slovinci.

Pozabil sem še omeniti to, da je naš stotnik po dveh mesecih oddal vse pravoverne Italijane k drugim baterijam in obdržal za svojo baterijo same Slovincem. Tako je bila naša baterija čisto slovenska.

Po štirih mesecih vojaške službe, smo odšli za 14 dni na matenevre. Jaz sem bil pri signalni četi in se mi ni prav nič slabo godilo. Drugi reveži so pa morali kopati postojanke za topove, vlačiti jih sem in tje, da so bili vsi blatni in utrujeni.

Tako so nas pripravljali za bratomorno vojno, ki je neizogibna med Jugoslavijo in Italijo, na vojno, katere si ne želi noben zavedno misleč kmet ne delavec. Takih vojn si žele samo tisti, ki delajo pri tem masne dobičke iz potokov nedolžno prelite krvi.

Ko smo prišli z orožnih vaj, me je stotnik vprašal, če mu hočem biti za purša. Privolil sem in tedaj se je pričelo prav komično življenje. Čistil sem stotnikove škornje, kar ni bilo težavno delo in hodil sem v trgovino, kadar je bilo treba. A takrat je bil križ. Nekoč me pošlje po mazilo za čevlje, jaz mu prinesem pa štruko kruha. Tako se je večkrat zgodilo, da sem mu prinesel čisto nekaj drugega, kot pa po kar me je poslal. Nazadnje sem ga prosil, naj mi

zapiše, kaj naj mu prinesem. Italijanščini se za vraga nisem mogel privaditi, pa me to ni vznemirjalo, ker sem vedel, da ne bo dolgo. Večidel sem bil prost in sam svoj gospodar. Ob določenem času sem opravil z makaroni in rižo in bil poslan domov 10. maja 1923.

To je kratka skica iz mojega življenja v laški armadi. Tako se bo ponavljalo z našimi fanti od leta do leta in tudi drugod, dokler bodo narodi tavali v temi, ki nas, žalibog, zagrinja. Premislimo dobro in trezno: ali nam je potreben militarizem? Komu je v korist? Komu je v pogubo? Mi, proletarci vsega

Ameriško ljudstvo živi danes pod delnim osebnim diktatorstvom par dnevnega vladanja, kateri dnevi so epohalni in zgodovinski za deželo.

Na čelo naroda je stopil nov predsednik, ki je utešil želje naroda, ki je zahteval akcijo in razumno ter neustrašno vodstvo.

In, kakor se zdi, je ameriški narod zadovoljen in srečen vsled novega stanja stvari.

Razdvojenost in zbegano ameriško ljudstvo je z veseljem sprejelo železne določbe Franklina Roosevelta, katere je določil proti bilijonskim institucijam.

Narod, ki je zahteval akcije, bilo kakršne koli akcije, stoji danes za svojim predsednikom, ne glede na to, kakšnim strankam pripada. Republikanci, spadajoči v Union League, so mu brzojavili ter ga obvestili, da stoji za njim s svojimi glasovi.

Zvesti prijatelji Hooverja so ponudili Rooseveltu svojo službo in tudi faktično služijo pod njim, dasi nekateri Rooseveltovi odloki napram velfinančnikom bole njihove reakcionarne prepričanje. Tuji diplomatje, ki so vajeni druge vrste diktatorstva, proslavljajo Roosevelta ter pošiljajo o njem laskave pohvale svojim vladam.

Njegov prednik, ki sedi zdaj osamljen v nekem newyorškem hotelu, poziva ameriški narod, naj stoji trdno za predsednikom Rooseveltom in njegovimi odloki. Pristaši in prijatelji umrlega predsednika Wilsona priznavajo, da niti njihov junak Wilson ni nikoli pokazal toliko življenske sile in toliko zmoglosti pri vodstvu naroda, kakor predsednik Roosevelt.

Proti legiji njegovih pristašev in podpirateljev se ne more uveljaviti nobena grupa opozicije, kar je dokazala komaj pardedna njegova vlada, ki je naredila zgodovino Amerike. Roosevelt je mož bodočnosti, ki je zavrgel že mnogo zastarelih političnih teorij. On je dokazal, da se more legislator v zobe smejeti organizirani skupini, ki je celo desetletje samoljubno dominirala kongres. On je dokazal, da se predsednik lahko smehlja, smehlja in smehlja, pa je kljub temu — VODITELJ!

V teh sedmih dneh je vstal v Washingtonu nov Roosevelt. Za to dejstvo je največ odgovoren odziv ameriškega naroda, ki je z vsem srcem na strani njegovih besed in dejanj. Tudi če bi bil slabši, ko je pred nekaj dnevi stopil v Belo hišo, so ga okoliščine prisilile, da je postal močan. Toda on je bil že tedaj silen in močan, dasi sta bila njegov pogum in moč zmanjšana po nazarju ljudstva, ki je zahtevalo te lastnosti zdaj bolj kakor kdaj prej od svojega predsednika.

Vsak dan prihaja na njegov naslov na tisoče pism in izrekov iz časopisja v katerih ga ljudje in uredniki proslavljajo ter se mu zahvaljujejo za njegovo veliko delo. Tekom zadnje konference, ki jo je imel Roosevelt s častniki, je stopil k njemu neki častnik, ki mu ni bil naklonjen tekom predsedniške kampanje, ter mu rekel:

"Governer," (hipno je bil pozabil na Rooseveltovo podvig ter ga nagovoril z njegovim starim, znanim mu naslovom in činom), "mi smo naravnost vžičeni nad vašim delom."

"Hvala," mu je odgovoril Roosevelt s svojim značilnim, dobrodušnim smehljajem. "Prav tako sem jaz."

In res je tako. O tem ne more biti dvoma, ako se pogleda njegovo delo, njegovo zadržanje in vse njegovo dejanje in nehanje. Ta mož, o katerem se je sploh dvomilo, če bo zmogel nositi breme predsedništva, zdaj naravnost uživa v svojem bremenu in delu, v katerem je on gospodujoča in vse osredotočujoča osebnost. Razburjenje mu ugaja, ker je on one vrste borilcev, ki se čutijo najsrečnejše in najmočnejše sredi vroče borbe.

Ob petih popoldne pretekli ponedeljek — bil je dan krize in kritičnega dela — so odšli njegovi svetovalci in on je pospravil svojo pisalno mizo. Nato se je olajšano oddahnil ter se naslonil nazaj, rekoč: "Bil je krasen dan dela." Zatem pa je ugle dal na mizi četrto gumbov električnih zvoncev. Brez pomišljanja je pritisnil s prsti na vse štiri. Četver vrata so se nenadoma odprla in notri je planilo krdele tajnikov, ataševjev in detektivov, ki so z osuplostjo strnili na smehljajočo se osebnost ob pisalni mizi.

Predsednik pa se je nasmešnil in dejal: "Gospodje, svoje delo sem končal. Ali mi morete povedati, česa naj se sedaj lotim?"

Ko je hotel doma na svojem stanovanju pravkar podpisati ukaz, da se izlize veletoke srebra v narodni denarni sistem, je nenadoma zavonjal prijeten vonj pražene gnjat in jaje, ki je prihajal iz kuhinje. In ko je vstopila Mrs. Roosevelt v sobo ter mu rekla, naj si pogladi lase s čela, jo je ubogal, kakor se spodobi ubogljivemu možu, nato pa vzel pero ter podpisal ukaz.

Okoli sebe ima rad moške, ki so dobri pevci. Gus Gengerick, eden njegovih pomočnikov, je izborni tenorist. In tudi mnogi njegovi korespondenti so dobri pevci.

Onega večera, ko je predsednik Roosevelt predložil svoj bančni načrt kongresnikom v Beli hiši, je njegov tajnik zbral kvartet dobrih pevcev, nakar so predsednik, senatorji in kongresniki prisluhnili v svojem razmotrivanju, ko se je zaslislala melodija krasne zapadne balade.

Torej tak je naš novi predsednik Roosevelt, ki je obljubil narodu "new deal," katerega mi misli tudi dati. On je predsednik, ki je nalik Nazarencu dvignil bič ter izgnal "iz templja menjalce denarja."

Prvi svetovalec Roosevelta poškodovan

Washington, 19. marca. Raymond Moley, prvi svetovalec predsednika Roosevelta, je bil danes poškodovan v avto koliziji, vendar poškodbe niso nevarne.

Saj ne boste verjeli, kakor jaz ne, ampak če pravijo, da je bilo res, potem mora že biti. Malo je čudna, pa bo že šla.

Sodnik Paragraf je bil nekega dne izredno zaposlen. Urejeval je razne listine in ker je hotel biti z delom gotov, je delal pozno v noč. Ura ravno bije polnoč, ko nenadoma nekdo potrka na vrata. Sodnik začuden, da ga kdo moti v tako pozni uri, se ozre proti vratom in krepko zakliče: "Naprej!"

Vrata se odpro in notri šine neka čudna postava, ki reče vpludno, toda z jako tihim glasom: "Joz sem duh v svetovni vojni ubitega Janeza Vampeca, o katerem ste dali javen razglas, da naj se javi na sodnji."

Sodnik ne reče nič, ampak poišče med akti dotični razglas, ga prebere pazno, potem pa reče: "Res sem izdal tisti razglas, toda tukaj je zapisano, naj se Janez Vampec javi samo v slučaju, če je še živ."

"O, tako!" dahne duh, "oprostite!" in izgine iz sobe.

Če jaz kaj sovražim, potem sovražim govore pri banketih. Še kadar sem bil na kakem banketu in so bili govori na dnevnem redu, se je začela gotovo govoranca že takrat, ko sem imel na krožniku še kak lep kos piščanca. Ker pa imam vseno toliko v glavi, da vem, da se ne spodobijo jesti med govorom, zato se lepo naslonim nazaj, milo pogledam na krožnik, sam pri sebi pa z vso ihto pošiljam govornika in govornike v najbolj vroče kraje in jim privoščim vse hudo na tem in na onem svetu. Zato se pa tudi, če le morem, zmažem od banketov. In če bi še govornik rekel par besed, potem se pa vsedel, da bi človek nadaljeval lahko pri piščancu, pa se ne. To se govori in govori in se navadno ponovi vsa zgodovina od Adama in Eve sem, pa še za par sto let naprej. Zato dam pa jaz vso čast tistemu afriškemu plemenu, ki je kar se tiče govornikov, veliko pred nami. Tam je namreč taka navada, da sme vsak, ki ima srčno poželje, nje po javnih govorih, govoriti samo toliko časa, dokler more stati na eni nogi. Če bi to upeljali pri naših banketih, bi bili govori precej okrajšani, če se ne motim. In če bi še vsakemu govorniku pri govoru zvezali roke, pa stavim, da ne bi mogel izgovoriti pet besed.

Pri Švaganovih so kupili punčko. On je ni bil nič kaj vesel, ker bi bil raje imel fanta, kot je to navadno pri očetih. Mlada mamica je bila pa hčerke neznanstvo vesela in je kupila za njo prav lepo zibiko. Že ves mesec mine, pa ni oče niti enkrat še prijel otroka v naročje. Nekega dne pa pride žena iz kuhinje v sobo, kjer je spala v zibiki mala princeza, pa vidi svojega moža, kako je sklonjen nad zibiko in z neznanskim zanimanjem opazuje otroka, kot se je materi zdelo. Kar toplo ji je postalo pri sru, ko vidi moža, kako gleda in gleda v zibiko spečega malega angelčka. Gotovo se je stari omečal in bo imel sedaj punčko rad, si misli ženska. Polagoma stopi do moža in ga vsa srečna nagovori:

"Kaj ne, ljubi moj možiček, da je res lep ta naš angelček? Ali se ti dopade?"

"Oh," se vzdrami mož, "saj jaz nisem opazoval otroka. Gle dal sem zibel in mi nikakor ne gre v glavo, kako morejo tako fino delo prodajati tako poceni!"

Če verjamete al' pa ne.

Saj ne boste verjeli, kakor jaz ne, ampak če pravijo, da je bilo res, potem mora že biti. Malo je čudna, pa bo že šla.

Sodnik Paragraf je bil nekega dne izredno zaposlen. Urejeval je razne listine in ker je hotel biti z delom gotov, je delal pozno v noč. Ura ravno bije polnoč, ko nenadoma nekdo potrka na vrata. Sodnik začuden, da ga kdo moti v tako pozni uri, se ozre proti vratom in krepko zakliče: "Naprej!"

Vrata se odpro in notri šine neka čudna postava, ki reče vpludno, toda z jako tihim glasom: "Joz sem duh v svetovni vojni ubitega Janeza Vampeca, o katerem ste dali javen razglas, da naj se javi na sodnji."

Sodnik ne reče nič, ampak poišče med akti dotični razglas, ga prebere pazno, potem pa reče: "Res sem izdal tisti razglas, toda tukaj je zapisano, naj se Janez Vampec javi samo v slučaju, če je še živ."

"O, tako!" dahne duh, "oprostite!" in izgine iz sobe.

Če jaz kaj sovražim, potem sovražim govore pri banketih.

Še kadar sem bil na kakem banketu in so bili govori na dnevnem redu, se je začela gotovo govoranca že takrat, ko sem imel na krožniku še kak lep kos piščanca. Ker pa imam vseno toliko v glavi, da vem, da se ne spodobijo jesti med govorom, zato se lepo naslonim nazaj, milo pogledam na krožnik, sam pri sebi pa z vso ihto pošiljam govornika in govornike v najbolj vroče kraje in jim privoščim vse hudo na tem in na onem svetu. Zato se pa tudi, če le morem, zmažem od banketov. In če bi še govornik rekel par besed, potem se pa vsedel, da bi človek nadaljeval lahko pri piščancu, pa se ne. To se govori in govori in se navadno ponovi vsa zgodovina od Adama in Eve sem, pa še za par sto let naprej. Zato dam pa jaz vso čast tistemu afriškemu plemenu, ki je kar se tiče govornikov, veliko pred nami. Tam je namreč taka navada, da sme vsak, ki ima srčno poželje, nje po javnih govorih, govoriti samo toliko časa, dokler more stati na eni nogi. Če bi to upeljali pri naših banketih, bi bili govori precej okrajšani, če se ne motim. In če bi še vsakemu govorniku pri govoru zvezali roke, pa stavim, da ne bi mogel izgovoriti pet besed.

Pri Švaganovih so kupili punčko. On je ni bil nič kaj vesel, ker bi bil raje imel fanta, kot je to navadno pri očetih. Mlada mamica je bila pa hčerke neznanstvo vesela in je kupila za njo prav lepo zibiko. Že ves mesec mine, pa ni oče niti enkrat še prijel otroka v naročje. Nekega dne pa pride žena iz kuhinje v sobo, kjer je spala v zibiki mala princeza, pa vidi svojega moža, kako je sklonjen nad zibiko in z neznanskim zanimanjem opazuje otroka, kot se je materi zdelo. Kar toplo ji je postalo pri sru, ko vidi moža, kako gleda in gleda v zibiko spečega malega angelčka. Gotovo se je stari omečal in bo imel sedaj punčko rad, si misli ženska. Polagoma stopi do moža in ga vsa srečna nagovori:

"Kaj ne, ljubi moj možiček, da je res lep ta naš angelček? Ali se ti dopade?"

"Oh," se vzdrami mož, "saj jaz nisem opazoval otroka. Gle dal sem zibel in mi nikakor ne gre v glavo, kako morejo tako fino delo prodajati tako poceni!"

Washington, 19. marca. Raymond Moley, prvi svetovalec predsednika Roosevelta, je bil danes poškodovan v avto koliziji, vendar poškodbe niso nevarne.

Saj ne boste verjeli, kakor jaz ne, ampak če pravijo, da je bilo res, potem mora že biti. Malo je čudna, pa bo že šla.

Sodnik Paragraf je bil nekega dne izredno zaposlen. Urejeval je razne listine in ker je hotel biti z delom gotov, je delal pozno v noč. Ura ravno bije polnoč, ko nenadoma nekdo potrka na vrata. Sodnik začuden, da ga kdo moti v tako pozni uri, se ozre proti vratom in krepko zakliče: "Naprej!"

Vrata se odpro in notri šine neka čudna postava, ki reče vpludno, toda z jako tihim glasom: "Joz sem duh v svetovni vojni ubitega Janeza Vampeca, o katerem ste dali javen razglas, da naj se javi na sodnji."

Sodnik ne reče nič, ampak poišče med akti dotični razglas, ga prebere pazno, potem pa reče: "Res sem izdal tisti razglas, toda tukaj je zapisano, naj se Janez Vampec javi samo v slučaju, če je še živ."

"O, tako!" dahne duh, "oprostite!" in izgine iz sobe.

Če jaz kaj sovražim, potem sovražim govore pri banketih. Še kadar sem bil na kakem banketu in so bili govori na dnevnem redu, se je začela gotovo govoranca že takrat, ko sem imel na krožniku še kak lep kos piščanca. Ker pa imam vseno toliko v glavi, da vem, da se ne spodobijo jesti med govorom, zato se lepo naslonim nazaj, milo pogledam na krožnik, sam pri sebi pa z vso ihto pošiljam govornika in govornike v najbolj vroče kraje in jim privoščim vse hudo na tem in na onem svetu. Zato se pa tudi, če le morem, zmažem od banketov. In če bi še govornik rekel par besed, potem se pa vsedel, da bi človek nadaljeval lahko pri piščancu, pa se ne. To se govori in govori in se navadno ponovi vsa zgodovina od Adama in Eve sem, pa še za par sto let naprej. Zato dam pa jaz vso čast tistemu afriškemu plemenu, ki je kar se tiče govornikov, veliko pred nami. Tam je namreč taka navada, da sme vsak, ki ima srčno poželje, nje po javnih govorih, govoriti samo toliko časa, dokler more stati na eni nogi. Če bi to upeljali pri naših banketih, bi bili govori precej okrajšani, če se ne motim. In če bi še vsakemu govorniku pri govoru zvezali roke, pa stavim, da ne bi mogel izgovoriti pet besed.

Pri Švaganovih so kupili punčko. On je ni bil nič kaj vesel, ker bi bil raje imel fanta, kot je to navadno pri očetih. Mlada mamica je bila pa hčerke neznanstvo vesela in je kupila za njo prav lepo zibiko. Že ves mesec mine, pa ni oče niti enkrat še prijel otroka v naročje. Nekega dne pa pride žena iz kuhinje v sobo, kjer je spala v zibiki mala princeza, pa vidi svojega moža, kako je sklonjen nad zibiko in z neznanskim zanimanjem opazuje otroka, kot se je materi zdelo. Kar toplo ji je postalo pri sru, ko vidi moža, kako gleda in gleda v zibiko spečega malega angelčka. Gotovo se je stari omečal in bo imel sedaj punčko rad, si misli ženska. Polagoma stopi do moža in ga vsa srečna nagovori:

KOLEDAR

DRUŠTVENIH
PRIREDITEV

MARC

25.—Društvo Složne Sestre št. 120 SSPZ, veselica v spodnji dvorani S. N. Doma na St. Clair Ave.

29.—Ženski klub fare sv. Vida priredi card party.

APRIL

1.—E. 185th St. Democratic Club, zabava v S. D. Domu na Reher Ave.

2.—Društvo Blejsko Jezero št. 27 SDZ, 10-letnica obstanka, v Slovenskem Delavskem Domu na Waterloo Rd.

8.—Društvo Zavedni Sosedje št. 158 SNPJ, zabava v S. D. Domu na Reher Ave.

9.—Jugoslovanski Pasijonski Klub, predstava v S. N. Domu.

9.—Društvo Verovšek, igra v S. D. Domu.

16.—A. D. K. društvo priredi plesno veselico v Grdinovi dvorani.

16.—Samostojna Zarja, koncert v S. N. Domu.

19.—Ženski klub fare sv. Vida, card party.

20.—Društvo Martha Washington št. 38 SDZ, ples v S. N. Domu na St. Clair Ave.

22.—Društvo Slovenski Dom št. 6 SDZ, zabava v Slovenskem društvenem domu na Reher Ave.

22.—Društvo Collinwoodske Slovenke št. 22 SDZ priredi plesno veselico v Slovenskem Domu na Holmes Ave.

22.—Društvo Pioneers HBZ, ples v spodnji dvorani S. N. Doma.

22.—Klub zapadnih slovenskih društev, plesna veselica v Sachsenheim dvorani na 7001 Denison Ave.

22.—23.—Društvo Strugglers, proslava 6. obletnice ustanovitve društva, prireditev in ples v S. D. Domu.

23.—Dvor Baraga, C. O. F., priredi plesno veselico v Grdinovi dvorani.

23.—Altarno društvo fare sv. Vida priredi na Belo nedeljo banket v novi šoli.

23.—Dramatično društvo Nasa Zvezda, igra v S. D. Domu na Reher Ave.

26.—Ženski klub fare sv. Vida priredi card party.

29.—Društvo Orel Baseball Club, plesna zabava v Grdinovi dvorani.

29.—Kleaver Kids Klub, ples v S. D. Domu.

29.—Slovenska Ženska Zvezda, zabava v S. D. Domu na Reher Ave.

29.—Jolly Boys, ples v avditoriju S. N. Doma.

30.—Društvo "Jadran," spevoigro v Slovenskem Delavskem Domu, Waterloo Rd.

30.—Društvo Blaue Donau, koncert v avditoriju S. N. Doma.

30.—Društvo Kistusa Kralja, št. 226 KSKJ, veselica v Knausovi dvorani.

30.—Pevski odsek društva Zvon priredi pomladanski koncert v S. N. Domu na 80. cesti.

MAJ

6.—Klub slovenskih vdov, plesna veselica v Knausovi dvorani.

7.—Slovenska šola S. D. Doma, koncert v S. D. Domu.

7.—Pevsko društvo Cvet, koncert in igra v S. D. Dvorani na Prince Ave.

7.—Društvo sv. Cirila in Metod, igra in zabava v S. D. Domu na Reher Ave.

14.—Društvo sv. Ane št. 4 SDZ, slovesno blagoslovljenje in razvite družbene zastave.

14.—Društvo sv. Ane št. 4 SDZ, slovesno blagoslovljenje in razvite družbene zastave ob 2. popoldne v novi cerkvi sv. Vida, razvite zastave v S. N. Domu, in zvečer plesna veselica v spodnji dvorani S. N. Doma.

14.—Društvo Dom, št. 25 S.

D. Z. praznuje 10-letnico obstanka v Maple Gardens

14.—Dekliško društvo Kraljica Majnika in podružnica št. 15 S. Z. Z., proslava Maternskega dne v S. N. Domu na 80. cesti.

18.—Piknik društva "Kranj" pri Matt Gorišku v Noble, O.

21.—Podružnica št. 41 SZZ, blagoslovljenje in razvite družbene zastave, zvečer plesna veselica v obeh dvoranah S. D. Doma.

28.—Društvo Progressives št. 641 SNPJ, zabava v Slovenskem društvenem domu na Reher Ave.

28.—Piknik Slovenskega Narodnega Doma v Maple Heights na prostorih fare sv. Lovrenca v Maple Gardens.

28.—Jugoslovanski Pasijonski Klub, predstava v S. N. Domu.

JUNIJ

4.—Peta obletnica "Ljubljane," skupna društva v Slovenskem društvenem domu na Reher Ave.

4.—Skupna društva fare sv. Vida priredijo velik piknik na špekotovih farmah.

11.—Ženski odsek Slovenske Zadrzne Zveze, piknik.

11.—Pevsko društvo Zvon, piknik pri Anton Gorišku na Green Rd.

18.—Društvo Collinwoodske Slovenke št. 22 SDZ priredi piknik na Močilnikarjevi farmi.

18.—Fara sv. Nikola, piknik na prostorih S. D. Doma na Reher Ave.

25.—Clevelandski Sokol, veselica in telovadba na vrtu Slovenskega Društvenega Doma na Reher Ave.

JULIJ

2.—Odsek 21 HBZ, piknik na prostorih S. D. Doma na Reher Ave.

16.—Slovenska Zadrzna Zveza, praznovanje 20-letnice.

16.—Društvo sv. Jožefa št. 169 KSKJ, piknik na Pintarjevih farmah.

23.—S. P. P. S. društvo Cvet priredi piknik na prostorih fare sv. Lovrenca v Maple Gardens.

23.—Piknik Zveze Collinwoodske društev na Močilnikarjevi farmi.

30.—Društvo sv. Nikola št. 26, piknik na prostorih S. D. Doma na Reher Ave.

AVGUST

6.—Skupna društva fare sv. Vida priredijo velik piknik na špekotovih farmah.

13.—Piknik Slovenskega Narodnega Doma v Maple Heights na Goriških prostorih na Green Rd.

OKTOBER

21.—Društvo Orel priredi plesno veselico v Grdinovi dvorani.

28.—Društvo Progressives št. 641 SNPJ, zabava v Slovenskem društvenem domu na Reher Ave.

29.—Društvo Danica št. 11 SDZ praznuje dvajsetletnico obstanka z veliko veselico v S. N. Domu.

Župan Pittsburgha ne gre rad v zapore

Pittsburgh, Pa., 19. marca.—Chas. Kline, župan mesta Pittsburgha, ki je bil spoznan krivim, da je bil v zvezi s sleparijo pri nakupovanju potrebščin za mesto, in ki je bil obsojen na 6 mesecev ječe, \$5000 kazni in v odstranitev iz urada, je danes ponudil sodniku, da se prostovoljno odpove, ako se mu odpusti zaporna kazen. Župan Kline trdi, da je pri zelo slabem zdravju.

SENČURSKI DOGODKI PRED DRŽAVNIM
SODIŠČEM V BEOGRADU

Priča orožniški kaplar Mihael Beljšak je med drugim izpovedal: "15. maja ob 3. popoldne ko se je končala služba božja, sem bil pozvan k vzdrževanju reda. Prišel sem razganjati množico, ali je bilo nas orožnikov pre malo. Šli smo nato proti Velikemu Mengšu. Množico so vodili brata Janez in Tomaž Gregorin in Cerar, ki je vpil: živel samostojna Slovenija! Živel slovenska republika! Živel svoboda! Ko smo dobili pomoč, smo zopet prišli razganjati množico, ki pa se je vedno znova zbirala. Gregorin se je zapletel v preprič z nekim orožnikom in mu hotel vzeti tudi puško. Na pomoč mu je prišel še njegov brat Tomaž Gregorin, ki si je razgalil prsa in zakričal: Prebodi me, hudič, če se upaš."

Za Beljšakom je bil zaslišan orožniški podnadrednik Jernej Vadvajl iz Kranja, ki je med drugim izpovedal: "Jaz sem bil v Primorskem in nikjer drugod. Čim je poslanec Mravlje prišel govoriti na shodu v Gasilskem domu, je takoj nastal velik hrap. Slišali so se klici: Doli z njimi. Med demonstrantov sta bila obtoženca Alojzija Ilija in župnik Matija Škrbec. Demonstranti so imeli zelene kravate. Zaradi silnega hrupa ni bilo mogoče govoriti in je množica zato šla iz Gasilnega doma. Ena skupina je nato odšla s kolesi proti Predvoru, ena skupina pod vodstvom Alojzija Ilije pa je klicala: Živela svoboda Slovenija! Živel dr. Korošec! Živela samostojna Slovenija!"

Priča orožnik Peter Adamič je izpovedal med drugim: "Mi smo prišli iz Domžal. Tam je bilo polno ljudi, ki so silno vpili: Živel dr. Korošec! Živela samostojna Slovenija! Jaz jih nisem poznal, ker sem tedaj šel prišel iz orožniške šole. Demonstranti so metali tudi kamenje." S tem je bilo zaključeno zasliševanje povabljenih prič, Branilci so nato stavili svoje predloge.

Državni tožilec dr. Čadrov se je izrekel proti predlogom branilca dr. Pegana in je zahteval, naj se izpovedbe prič, ki jih navaja dr. Pegan, samo prečita. Glede zahteve branitelja dr. Adamiča, naj se pozove v Beograd priča Pravst, ki je izjavil, da je bil Rekar vedno posleden v svojih izpovedih. Ustrašil se ni niti tedaj, ko je pričel dobivati nepodpisana pisma, v katerih se mu grozi s smrtjo, ako bi vztrajal pri svojih izpovedih.

Čitanje izpovedb prič, ki so bile zaslišane med preiskavo

Na razpravi ta pondeljek so se čitali sodni spisi in zapisniki o izpovedbi onih prič, ki niso bile povabljene h glavni razpravi, marveč so bile zaslišane v teku preiskave. Iz teh izpovedb povzemamo le najvažnejše.

Prva je bila prečitana izpoved prič Marije Zupančeve, ki je izpovedala: "Gledala sem, ko so se začeli ljudje zbirati pred Gašperlinovo hišo. Bilo pa je ljudi tudi na Umnikovem dvorišču, odkoder so pozneje začeli leteti kamni in polena in je počel tudi prvi strel. Videla sem na oknu hiše Marico Umnikovo, ki je vzklikala: Živela dr. Korošec! Vzklikala je tudi: Živela republika!"

Katarina Gašperlinova, gostilničarka in trgovka v Senčurju, je izpovedala med drugim: "Videl sem Brodarja in po vsem njegovem vedenju se je videlo, da on vodi množico. Kričal je: Dol z Barletom! Živel Korošec! Živela republika! Dol s kraljem! Živel Mussolini! Umnik sem tudi videla, ko je stal pred svojo hišo s prekrižanimi rokami. Vzpodbujal je množico in dajal navodila z rokami. Na oknu Umnikove hiše, pa sem videla Marico Umnikovo in po postno pripravljeno, toda ta je stala nekoliko zadaj. Marica je vzklikala: Dol z Barletom! Živela svoboda! Živela republika!"

Ivan Gašperlin, gostilničar in igravec v Senčurju je v preiskovalnem postopku izpovedal: "Videl sem, kako je prihajala od Predvorja dol gruča kolesarjev, ki je kričala: Živel Korošec! Dol z Barletom! Imeli so zelene kravate in pa zelene vejice. Množica se je zbirala pred našo hišo, pa so jo potem orožniki porinili nazaj. Pozneje sem bil zaposlen na dvorišču, kjer se je vršil shod, kateremu sem jaz predsedoval. Zunaj pa so kričali: Živel Korošec! Dol Barle! Živela svoboda! Dol kralj! Živela republika! Živel Mussolini! Zbralo se je mnogo ljudi, tako da jih je bilo do 4000. Brodarja in Umnika sem videl, da sta imela med množico vodilno vlogo. Videl sem tudi kranjskega župnika Škrbca. Ko je po zborovanju župnik Barle odšel proti župnišču, je bil vik najhujši. Kričalo se je: Dol Barle! Sem ga dajte, da ga razrežemo! Kričali so tudi: Živel Korošec! Dol Barle! Živela republika! Prašič Barle!"

Martin Sušnik pravi v svoji izpovedi: "Bil sem na shodu in mi o dogodkih na cesti med shodom ni nič znanega. Po shodu pa sem videl župnika Škrbca pri cerkvi, kjer je na nekem vzvišenem prostoru nekaj govoril, pa ne vem kaj. Nisem dobro slišal, ker so se ljudje okrog njega drli na vso moč. Videl sem tudi Umnika in Brodarja, da sta vedila množico."

Anton Ropret, Edvard Jeraj, Stanko Oblak, Franc Murnik, Dana Kusslova, Milana Milčeva, orožniški kaplar Mato Savar in Alojz Kastigar so izjavili v glavnem podobno kakor druge priče.

Župnik Barle: "Prišel sem v Hrastje, kjer so mi povedali, kako je delal in govoril Brodar. Stari ljudje so se zgražali. Zaradi tega sem jih pozval, naj gredo k Staretovim. Starejši ljudje so odšli na Staretovo dvorišče. Ko sem pričel govoriti, so pričeli v stolpu pritkavati z zvonovi, da ni bilo mogoče ničesar slišati. Ko sem nehaj so tudi nehali zviniti. Videl sem zunaj pred dvoriščem Brodarja sredi množice. Vzklikal je: Živel dr. Korošec! Shod sem zaključil kakor ponavadi z vzklikom: Živel kralj! Živel kraljevski dom! Zborovalcem sem pa priporočil, naj se lepo razidejo, množica pa je klicala: Živel dr. Korošec! Za Senčur sem zvedel že prej, da se nekaj pripravljalo. Prišel sem tja okrog pol dneva in se oglasil pri župniku Pibru, ki pa mi je rekel, da ničesar ne ve o pripravah. Popoldne so se potem začeli zbirati ljudje. Bilo je zlasti mnogo kolesarjev. Ob 3 sem šel na zborovanje, kjer je bilo naših okrog 200, zunaj pa velikanska množica. Orožniki so zaprli dohode, da ni mogel nihče več na zbor. Jaz sem na shodu govoril prvi, za menoj pa dr. Rape. Na zborovanju je bilo mirno, a metali so proti dvorišču kamenje in polena od zunaj. Da bi se to vršilo iz Gaiserjeve hiše, sem vzel Umnika in Brodarja, sem zagledal pštem, ko sem po končanem zborovanju šel med množico proti župnišču. Pogledal sem ju resno in dejal: 'Kaj delata?' Brodar je pogledal v tla, vendar pa je zavpil: 'Dol z Barletom!' Slišal sem iz množice klice: 'Barle stoji tako, da ga nihče ne bo dol spravil.' Vzklikov proti kralju in za republiko nisem slišal. Ko sem prišel do župnišča, kjer je bil avto, je priletel kamen, ki je bil vržen z veliko silo. Ko pa sem stopil v župnišče, je prišel kranjski župnik Škrbec in z njim tudi sreski načelnik dr. Ogrin. Župnik Škrbec me je povabil, naj bi se peljal z njim v Kranj, da bi se ljudje tako pomirili, pa nisem hotel sprejeti te ponudbe, da se ne bi videlo, kakor da se bojim. Sreski načelnik mi je tudi ponudil, da bi se odpeljal z njim. Rekel pa je, da je

MILO URBAN:

ŽIVI BIČ

Roman

In ko Trnčik ni nič povedal, je Hlavaj nadaljeval z istim glasom:

"Tožiti ga ne morem, h kakemu zadoščanju prisiliti ga tudi ne morem. Prepeti ga? Psa bi samo razdražil. Toda — Ene ne dobim nazaj."

"Toda vendar . . . Pa ubiti . . ."

"Zakaj?"

"Greh je."

"Tristo hudičev!" je zaklel Hlavaj in poskočil, kakor bi ga bila kača picila. Razkoračil se je, oči so mu zablisnile in tako je strupeno in strastno rekel: "Ali Ruse pobijati ni bil greh? Ubijali pa smo jih na tisoče, takih, ki jih nikdar v življenju nismo videli in ki nam niso niti toliko hudega storili, kolikor je za nohtom črnega. Zakaj, čemu so ti revčki, ki niso nikomur nič žalega storili, umirali? Takale mrha, takale zapeljivec tujih žen, ki v življenju ni nič dobrega naredil, pa more nekaznovan uganjati svinjarje? Takele bi morali nagnati ven, da bi se pobijali, ne pa nedolžnih ljudi, ki ne morejo niti s prstom geniti v svojo obrambo. Greh, prijatelj, so si izmislili za nas, zami pa ga ne poznajo. Greh jim je samo zagotovilo, da jim ne podkurimo. Ne rečem, da greha ni: greh je, toda če se mu nekateri izogibljajo, imajo tudi drugi pravico zahtevati, da se mu izognejo, ne pa, da bi izrabljali za — zločinstva."

Hlavaj je prenehal, Trnčik pa je izrazil odmor.

"Bog ga bo kaznoval."

"Bog! . . ." je izbruhnil Hlavaj, "lepo je to, toda — toda če imaš tur na telesu, ali boš mar čakal, da se ti šam predre? Ali ne boš vzela ige in ga prebodel? Le pustite tega notarja, da Vam pokvari pol vasi. Nekoč bo umrl ker mora umreti, in takrat ga bo Bog kaznoval."

Takoj pa je mirneje dodal: "Tu ne gre za to, ali bo Bog kaznoval ali ne; tu gre za odstranitev nadležnega človeka, za odstranitev tura."

"Toda med znebiti se in ubiti je razlika," je ugovarjal Trnčik.

"Prav, znebite se ga," se je zasmajal Hlavaj. "Ne le, da se ga ne boste znebili, ampak vam

treba malo počakati, da se prej množica odstrani. Pozneje pa je spet prišel k meni, da je Škrbec njemu dejal, naj bi se jaz odpeljal z njim. To naj bi se povedalo tudi množici, da bi se tako pomirila. Škrbec je res odšel, da to pove ljudem. Ko se je vrnil, sem stopil z njim v avto in se odpeljal z njim v Kranj. Ko sem se še dopoldne okrog 10:30 vozil skozi Primskovo, sem videl na cesti pred Gasilskim domom večjo množico, med katero je bil tudi kranjski župnik Škrbec. Videl sem tudi orožnike. Ker pa se avtomobil ni ustavil, nisem videl, ali se zborovanje še vrši ali je že zaključeno. Zvedel sem tudi, da se je gitalo proti zborovanju s tem da so se raznašale vesti, da hočemo Slovence prodati Srbom, da se jim hoče vzeti Marija in narediti pravoslavna vera. Pozneje sem tudi zvedel, da je tistega večera, ko smo zborovali v Hrastju, prišel k Staretovim Brodar in se opravičil, ker je meni onemogočil shod. Za Senčur sem bil prepričan, da se je zbrala množica z namenom, da se shod razbije. Bili so ljudje iz kranjskega, kamniškega, ljubljanskega in celo radovljskega okraja. Po večini so prišli s kolesi in ljudstvo je bilo nedvomno naravnost nahujskano in zastrupljeno. Metalo je kamenje na mene, katoliškega duhovnika, in me zasramovalo."

(Dalje jutri)

pošljejo se regiment vojakov na vrat, da bi se ga ne mogli znebiti. Saj vemo, kako se to dela."

Hlavaj ni več govoril. Trnčik se je zamislil in dolgo premišljeval, vlekel s prstom po mizi in gledal v špranjo. Hlavajev besede so ga bolele, dotaknile so se nečesa zdavnaj v njem utrjenega. Ne bi ga bile tako hudo zadele, toda v njih je bilo toliko neusmiljene, žaleče, brezobzirne resnice, da jih ni bilo mogoče odriniti, niti pozabiti. Trnčik pa ni bil nagel človek. Rad je vse pošteno prežvečil; zato je shranil njegove besede v spominu za pripravnosti časa in vprašal dalje:

"Ali je gotovo, da je bil Okolicky?"

"Slišal sem."

"To ni zadosti. To moraš za gotovo vedeti."

"Izvedel bom," je dejal Hlavaj odločno.

Toda Trnčik se je nasmehnil.

"Hm . . . Kdo ti to pove?"

"On sam: Okolicky."

Več nista govorila o tem. Šele tretjega dne, ko so žiare goarele v žarkih zahajajočega solnca kakor velik, razbeljen kamen, se je spustil Hlavaj v obleki svojega svaka, s kučmo, potegneno na ušesa, po bregu navzdol. Dosti ga je Trnčik pregovarjal, toda vse zastoj: Hlavaj se ni dal pregovoriti. "Moram," je rekel in ugnal s to kratko besedo vse Trnčikove ugovore. Spremil ga je pred hišo in gledal za njim, kako se je spuščal korak za korakom slok in pokonci navzdol in se izgubljal v modrem somraku doline.

"Poseben človek," si je godel pod nos, ko se je vračal v hišo.

Čakal ga je ponoči, čakal ga je jutraj in ves drugi dan, toda Adama Hlavaja ni bilo. Trnčik je že mislil, da je slabo, da so Adama ujeli, toda zvečer, ko je komaj legel, so se oglasili v veži koraki in v hišo je stopil Hlavaj. Vrgel je kučmo na klop, se usedel, obrisal z rokavom čelo in se oddahnil.

"Ali se bil?" ga je vprašal Trnčik iz postelje.

"Bil," je odgovoril Hlavaj.

"Pri Okolickem?"

"Pri njem."

"No in?"

"Hm."

Hlavaj je sedel tako, da je imel okno za hrbtom. Pravkar je vzel mesec iz doline. Na posrebrni šipi je Trnčik videl, kakor je Hlavaj skomizgnil z ramo, rekoč:

"Ni priznal, toda glavo bi stavil, da je bil on."

"In kaj si naredil z njim?"

In kakor bi se sramoval, je Hlavaj rekel: "Nič . . ."

IX

Ko je Adam Hlavaj tistega večera odhajal v Raztoke, se ni vedel, kaj bo naredil: prevzel ga je nenaden zalet, ki se ni brljal za zapreke in se ni zmenil za nevarnost; le gnal ga je, naj gre in naredi nekaj brez kakršnega koli vnapij določene smotra, ga spodbujal, naj z nehotenim gibom rok razburka gladino reke in opazuje mikavne kroge, ki pljuskaajo iz struge na breg. Če je tedaj Adam Hlavaj sploh kaj vedel, je vedel samo to, da pojde k notarju Okolickemu, kako pa pojde, ali sploh pride od njega in kaj mu pove, o tem ni imel niti najmanjše slutnje. Ili k njemu in ga možko, med štirimi očmi vprašati, ali je zapeljal Evo, je bilo za Hlavaja nekaj tako samo po sebi umevnega, da na posledice niti pomislil ni. Vedel je, da bo takoj, kakor hitro zagleda Okolickega, videl, kaj mora storiti, in to mu je zaenkrat zadostovalo.

Z nekim čudnim, nerazložljivim razkošjem je stopil med raztoške hiše, ki so bile tu raztresene, tam zopet stisnjene druga k drugi. Ležale so že v zgodnji temi, toda mesec je pravkar vzhajal. Velik, krvav se je vzpenjal na nebo, ki je bilo kakor otrpelo od mraza, in zalival strehe s tisto posebno svetlobo, ki ima v sebi nekaj od krvi in sre-

bra. Tema se je umikala pod zgradbe, polnila skednje in povzročala, da so se zapadne strani stavb zdele mračne in razvlečene. Bila je nedelja in pošteno mrzlo, zato so sedeli ljudje večinoma doma pri zakurjenih pečeh. Ker je hodil za skednji, Adam Hlavaj ni srečal niti enega človeka in je neopažen prišel celo do notarjeve hiše.

V veži je bila tema. Adam Hlavaj je vstopil tiho, previdno, kakor hodijo mačke v tuje hiše. Tu šele ga je prevzel nejasen občutek oklevanja, toda Adam Hlavaj ga je zatrl v sebi; stisnil je zobe in potrkal na vrata.

A oglasil se ni nihče. Obstal je z utripajočim srcem za trenotek pri vratih in se začudil, zakaj prevzela ga je ista plaha negotovost kakor pred leti, ko je šel z Evo k popisu. To ga je spodbodlo. Hotel je pritisniti na kljuko, toda iz kuhinje je nekdo prišel in ga vprašal:

"Koga iščete?"

"Notarja," je odgovoril Hlavaj odločno, skoraj skozi zobe.

"Ga ni doma," mu je sporočil ženski glas, "še včeraj je odšel v Vranov."

"Kdaj pa pride?"

"Danes zvečer mora priti."

"Danes zvečer . . ." je zategnil Hlavaj.

In isti glas ga je vprašal:

"Kaj pa hočete od njega?"

"Tako," je kratko odgovoril Hlavaj, ko se je obračal k odhodu, "nekaj bi se razgovoril z njim."

"Kdo pa ste?"

Hlavaj kratkomočno ni odgovoril. Šel je ven in nekoliko postal na stopnicah. Nekaj v njem se je razveselilo, da ga ni našel doma in se tako izognil nevarnemu srečanju. Vendar pa je brenil to strahopetno veselje od sebe in nekam kljubovalno pomislil:

"Moram se srečati z njim!"

Ko je bil na cesti, se je obrnil navzgor in polagoma prišel prav pred Arona. Tu je obstal, se naslonil na plot in gledal v okna, v katerih se je že svetila utripajoča svetloba, ki jo je širila petrolejka. Pri njej je sedelo nekoliko Raztočanov in zapoznelih planšarjev, ki so se glasno o nečem prerekali. V gosti, rumeni svetlobi je bilo videti premikajoče se postave, ki se je zdelo, da se igrajo skrivalnico, videti je bilo stegnjene roke, ki so naglo padale od telesa, in z žganjem prepojen prazen glas, ki se je ven komaj slišal.

(Dalje prihodnjico)

Rusija se ne bo mogla boriti z Japonci

Moskva, 19. marca. V očigled ogromnega pohoda japonskih čet napram Kitajcem, ko so japonski vojaki v primeroma kratkem času pridobili za sebe kitajske province Mandžurijo in Jehol, nastaja splošno vpra

Mlinarjevi

Za "Ameriško Domovino" prestavil M. U.

"In tvoj otrok in tvoj mož in služinčad in odjemalci in — de- lo? Vidiš, danes si bila prvič res zapuščena in sama. Pa sa- mo zato ker nisi razumela dela, ker ga nisi znala najti. Tako . . . in sedaj pojdem jaz po pe- rilu in ga spravim pred vihar- jem, ti pa boš lepo prosila Lov- renca odpuščanja. Dokler se vrne, boš svoje stvari že zopet spravila na mesto. Vse sem ti povedala, kakor da sem tvoja mati — zato pa tudi brez zame- re!"

PETINDVAJSETO POGLAVJE

Svak je večkrat prišel v mlin, večkrat kakor pa mu je bilo tre- ba. Ves čas je bil na potu, ker ga je prekupevanje s posestvi kar obsedlo. Enkrat je bila Apolonija za mlinom ter je beli- la perilo. Janez je stopil k Lov- rencu, ki je popravljal neko ko- rito, ki je puščalo.

"Krpati po malem je prava neumnost," je dejal svak s svo- jim vedno preveč hreščecim gla- som. "Menim, da korito kriči po novem. Odrgraj ga, vendar, ta stari zabo!"

Lovrenc se je dvignil in je stal tako košen in upadel pred svakom, ki je upiral svoja debe- la stegna ob tla. Lovrenc se je zasmehljaj: "Zakrpana stvar vedno bolje drži nego nova. To moraš vedeti še od otroških hlač!"

Janez se je postavljaj, kakor bi bil že star mlinar. "Ne mo- rem razumeti, da ne preurediš vse stvari na padeč. Vidi se pač, v vašem mlinu so se rodovi pre- hitro menjavali. Vse so pušča- li pri starem. Pa kako lahko bi rastli. Padeč za največje kolo bi vas le malo stal."

Lovrenc je dalje zabijal in je zavračal: "Čemu stroške delati, če pa opravlja svojo dolžnost vseno."

Janez se je široko zasmeljal. "Seveda, opravlja svojo dolž- nost, če hoče. Kadar pa je ma- lo vede, tedaj morajo kmetje ča- kati, a ti spraviš le največ dve kolesi v tek. Pomisli, ako bi imel urejena korita in kolesa na padeč, tedaj bi lahko gnal pri tvoji lepi vodni sili sedem koles v največji suši. To bi moral vendar vsakdo uvideti!"

"Še nikdar nismo nikomur vrnilli nezmetne vreče! In vede- ti bi tudi moral, da je šla raz mlin vsa najboljša smetana!"

Janez je godrnjal: "Na, na- tega pa mi ni treba očitati — tisto malo dote. Mar nimaš več gozda? Prodaj mi svoj gozd! Gotov denar dobiš zanj, in do- kler bo tvoj sin — prihodnjič dobiš prav gotovo sina — izpla- čal svoje sestre, bo že zopet po- rastel!"

Apolonija je prisluhnila. Uga- jalo ji je, da je izgovoril nje staro željo. Približala se jima je. Že za časa matere so bili sklenili, da postavijo nov jez in pa poglobe strugo. In potem so očeta prijelo tiste muhe in tudi ni imel ne denarja, ne veselja, da bi mislil na drago delo. Ko pa je omenil Janez gozd, je osu- pla. Svak se je držal le kot pri- prost poštenjak, ki včasih so- rodnikom kaj naravnost v ob- raz pove. Govoril je o koritih in drugih napravah in njih poprav- ljanju, češ, ne izplača se, ker je že vse skup trlo in poraslo ma- hu. Le še kje kak zakoten mlin ima taka kolesa. Saj gozd je takorekoč denar v nogavici, ki ne prinaša nobenih obresti.

Apolonija je pogledala Lov- renca, ki ni rekel ničesar, pač pa gledal je v zadregi smehljaje se na korita, ki so vsepovsod pu-

ščala, na z mahom prerastle de- ske in na težkomorno se vrtče- lopate koles. Sedaj pa je misli- la vendar Apolonija, da mora reči: "Jaz pa mislim, da nosi gozd najboljše obresti s svoji- mi vsakoletnimi krogi v deblih."

"Če pa postane star, tedaj se neha tudi to," se je obrnil svak sedaj k njej.

"Naš pa je še mlad."

"Sedaj ne delajo več tako, da čakajo, dokler ne postanejo jel- ke rdeče!"

"Solarčkov pa tudi še danda- nes ne jemljejo v vojake!"

"Nu — jaz vendar moram bo- lje vedeti, jaz vendarle vem bo- lje, kdaj je gođen za seko — pa tudi pravim samo, da bi ga vzel in da bi prinesel lep kupček de- narja."

"Sekati v najlepši rasti, nak- to dela le tisti, ki ga hočejo dol- govi pojesti!"

Janez je pordečel v glavo. Užaljen je dejal: "Nu pa pusti- te, da vam mlin segnije! Saj sem imel le dober namen — kon- čno pa mi je lahko vseeno!" In pričel se je sam sebi smejati: "Že vidim: moram si kupiti že lasten mlin, ako bom hotel kdaj kaj poštenega videti! Da, mli- narsko hčer imam, treba je sa- mo še mlina, da bom lahko dajal svoje dobre nasvete nekemu, ki me bo tudi poslušal. To ropoti- jo bi takoj podrli, četudi bi imel zalesti v dolg!"

"Da, ti!" je dejal Lovrenc ter ga bolešno, skoro zavistno po- gledal. "Ti si zdrav, jaz pa mo- ram že počakati, da mi kdo po- magaj!"

"Kak fant, tvoj sin misliš?" je je zasmeljal Janez. "Potem ne boš še najmanj dvajset let nič drugega neko čevljar, ki sa- mo krpa . . . pa če fanta ne bo?"

"Nu, potem," se je obnav- ljaj Lovrenc, "bo pač prišlo zo- pet v druge roke, pod drugo ime!" —

Za Binkošti so klicali Apolo- nijo tudi k Tekli, da zastopa pri- lje mater. Tekla jo je zadr- žala vse do košnje, a Janez je vedno našel zopet kakega izgo- vora, samo da jo je še delj zadr- ževal. Apoloniji ni prišlo in ni je le prišlo domotožje, pač pa se tudi ni mogla otrestiti skr- bi za mlin. V tistih par tednih je bila videla preveč. Kadar je pomislila na Agato, tedaj je tu- di videla kako so dekile psovale brez vodstva in nadzorstva. Ako je pomislila na Lovrenca, tedaj ji je bilo še hujše. Skrival je svojo bolezen s tem, da se je za- piral v svojo kamro, ali pa v temen kot na kašči. V prejšnjih časih, kljub svoji bolezni, je bil dober mlinar in marljiv delavec, vedno prvi in sileč služinčad k marljivemu delu. In če je se- daj popuščal vojke, zaupal prv- emu mlinarskemu pomočniku na slepo srečo — nu, Miha je bil fant, ki je vendar nekaj nase držal — hlevom in poljem ved- no pogostje odtegoval svoje go- spodarjevo oko, kako je moral vsled tega trpeti, ko je imel ženo, ki je tako nedolžno videla vsako krivino ravno, a ravnino krivo. Da, gotovo se je žalostil tudi ra- di Agate, kakor tudi je bila nje- govemu fantovskemu pogledu do- padljiva. In čeravno je bil še vedno zaljubljen, vendar ni mo- gel biti slep za ono, čemur se je že mali hlapec posmeval in kar je videl celo vsak berač, ki je le enkrat pri vratih pogledal v hišo. Resnično, Felicija ali pa katerokoli drugo mestno dekle bi se bilo gotovo bolje znašlo v vse potrebe gospodinjstva in go- spodarstva nego pa ta nežna ste- klena punčka.

Pri Janezu je bilo baš na- sprotno. Tu se je jemalo iz lju-

di, kar je le bilo v njih, a ne samo služinčad, celo Tekla bi bi- la kmalu rodila na polju. Do zadnje ure je morala delati in od masti, ki so jo prinašale nji- ve in kuhinja, je končno užival le samo Janez, kar je hotel. Tek- la si je morala na skrivaj sku- hat kofetka ali pa si speči kak šartelj.

Janez — bil je že bolj preku- pevalec nego kmet — je bil sko- ro vedno z doma. Kadar pa je šel, je predpisal vse delo in gor- je, ako ni bilo ob njegovem po- vratku izvršeno. Natančno je vse pregledoval in strašil s krep- kimi kanonadami. Posebno je trpinčil svojo sestro, ki je služi- la pri njem kot dekla in je bila slabomurna, ali vsaj zelo omeje- na. Kadar se je Janez vrnil s svojih kupčij, je bil Apoloniji vedno vsled vdruhov piva ali žganjice, ki so prihajali iz nje- ga, in pa tudi vsled pretirane prijaznosti, ki jo je zlival nad njo, strašno zopern.

Enkrat je sedela in posnema- la mleko. Tekla se je bila ule- gla, zibelka je stala sredi izbe in se je še nekoliko zibala. Te- daj je priropotal na dvorišče Ja- nezov voziček. Ko je prišel v izbo, je Apolonija takoj zapazi- la, da se je bil napil prešerne vo- lje. V takih slučajih je bil zelo odkritosrčen, pa je dejal, da je Tekla suhoparna in ne razume nobene šale ter, da je baš tako dolgočasna, kakor urino nihalo.

Nocoj je po večerji, ki mu jo je bila pripravila Apolonija, iz- vlekel še steklenico žganja iz suknjiča. "Ali hočeš čuti novi- co od doma?" je vprašal.

"Ako je dobra!"

"Nu, pa saj v resnici ni to ni- ti novica — le ljudska govori- ca!"

Postavila je mleko na polico in molčala. "Ljudje pomišljajo nad Lovrencem, ker gre vedno vritensko — mislim, s svojim telesom. In kakor so pač lju- dje, sedaj že mislijo na to in na ono, pa tudi, kdo bo njegov na- slednik. In tudi so že izbrali enega. Ali uganješ, kdo bi bil?"

"Kaj jaz vem, kaj govore lju- dje!"

"Mlinarski pomočnik, seveda — tega ji je treba, če se hoče držati. Ta pa je v hiši!"

"Neumnost!" se je razsrdila Apolonija.

"Nu — ali ne bi ti na primer Miha dopadel? Ti moraš ven- dar tudi sama čutiti, da je zelo nevaren!"

"Neumnost, pravim!" se je razhujala in zaloputnila vrata omare.

"Nu, saj menda nismo otroci. Človek ne govori o takih stvareh rad. A pri tvojem bratu že sa- mo govori. Sama moraš prizna- ti, da moramo vedno s tem ra- čunati! Dobro, potem bi bilo pa tudi mogoče, da tudi sama Aga- tka računa — ali pa tudi ne, ka- kor pač ste ženske. Zato pa mo- ramo mi napraviti tako mal ko- ledarček. Zame je pribito: Aga- ta bo pognala vse skup! Škoda mlina! Ko bi ga jaz imel v ro- kah! Ali ti ni moja Tekla bliž- ja nego pa Agata?"

Apolonija je že čutila njego- vo namigavanje. Ostro je od- govorila: "Jaz ti pravim le to- liko: Moja in pa tvoja ura bi utegnile prej biti, nego pa Lov- renčeva. Vse ostalo pa so kvan- te!"

"Če pa je Miha dejal dobre- mu prijatelju: Drugi otrok bo poba in ta bo moj!"

Apolonijine oči so pršele je- ze: "A ti verjameš kaj takega o Agati?"

"Ne, ne tako! Menil je pač, da bo pač zopet rodila dekle, o tem so najbrž govorili, kaj bo- do za Margaretco krstili. Po-

tem pa — razumi, ni mislil nič slabega!"

Sedaj je sedla Apolonija k mi- zi: "Misliš resno, da je z Lov- rencem tako slabo?"

"Danes sem ga videl — da!"

"Tedad jutri zjutraj zaprežes in me popelješ domov!"

"Saj vendar ne moreš pustiti Tekle same!"

"Jutri se peljem domov!"

"Za jutri nimam nobenega prostega konja."

"Tedad imam pa jaz proste noge — moje stvari pa že pride- jo za mano."

"Kaj poreče Tekla! Saj vi- diš, koliko dela je!"

"V tej hiši ni nihče bolan!"

Ljudem pa moram pregnati ti- ste kvante!"

"Tega vendar ne moreš!"

"Povod za kvante — to la- hko! Ali pa vsaj hočem, da se bom smejala neumnosti ljudi!"

"Saj sem se samo šalil. Ni- sem mislil, da boš vse tako res- no vzela."

"Pri nas ne razumemo šale — pri tebi bi moral človek že vse za šalo imeti!"

SESTINDVAJSETO POGLAVJE

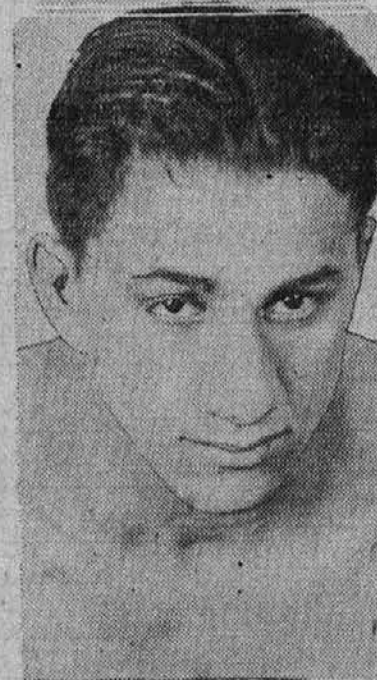
Slovo od Tekle je bilo precej hudo. Janez je dejal skesano: "Pivo je klepetič. Dober nauk mi bo vse skup!" Pripeljal je divjo, komaj preizkušano trile- no kobilu iz hleva, zapregel ter odpeljal v mlin Apolonijo, ki je tiho in s Teklo sočuvstvuje se- dela na vozu.

"V resnici me veseli," je dejal po dolgem presledku, "da si ta- ko redkobesedna. To mi doka- zuje, da ne greš rada od nas."

Molčala je, ker se je bala, da s kako grajo le še poslabša Teklin položaj.

FRANK SIMMS

PATSY PERRONI

Jutri večer, v torek 21. mar- ca se vrši zanimiva rokoborba v Kolizeju, na Euclid Ave. in 46. cesti. Frank Simms se bo boril z George Pavlikom in Patsy Perroni se bo boril z Larry Johnsonom iz Chicago. Walter Taylor je pokrovitelj rokoborbe.

Model A (tudi model B) Maytag, najboljši pralni stroj, z velikim, četvervo- glatim čebrom iz aluminija in slavnim Maytag roller iz- zemalce vode. ZNIZAN

\$26⁰⁰

MANDEL
HARDWARE

15704
Waterloo Rd.

KEnmore 1282

"Za povod, da se vrneš," se je šalil, "bomo že skrbeli. Meni je treba fantov. Prvi mora biti kmet, drugi prekupevalec, tret- ji mlinar — najsrčnejši postane mlinar!"

Sedaj je menila, da mora tu- di ona spregovoriti: "Taki po- vodi so, mi že povsede. Bojim se pa, da bi utegnili priti kaj dru- gega . . . čuvati bi jo bilo tre- ba!"

Svak jo je potrepljal po roki: "Čuvati — to je tvoja stvar. Da si ostala, bi jo bili gotovo čuva- li!"

Apolonija je vzdihnila. On se je zakrohotal. Pijanec se je opotekal po cesti in je padel baš pred njo. Mlada kobilica je ho- tela skočiti preko jarka. Tre- balo je vse moči močnega kme- ta, da je preprečil nesrečo.

"Vidiš, to se mi dopade, da ni- si zagrabila za vajeti," je dejal, ko se je konj zopet umiril. "Mo- se se je konj zopet umiril. "Mo-

JOSEPH J. OGRIN

ODVETNIK

401 Engineers Bldg.

Main 4128

ZA SELITEV

IN DOBER PREGLED SE
PRIPOROČAM

JOHN KOPRIVEC

1143 Addison Rd. (zadej)

Henderson 1920

Dobra postrežba in zmerne cene

Aug. Kollander Co.

(poprej Mithelich Co.)

6419 St. Clair Ave.

v Slovenskem Narodnem Domu

PRODAJA parobrodne listke za vse prekmorske parnike;

POŠILJA denar v staro domo- vino točno in po dnevnih cenah;

IZDELUJE vsakovrstne notar- ske listine, kakor: izjave, kupne pogodbe, pooblastila in testamente.

CENE ZMERNE. POSTREŽBA TOČNA. POSLUŽITE SE TEGA SLOVENSKEGA PODJETJA

Dr. A. L. Garbas

SLOVENSKI

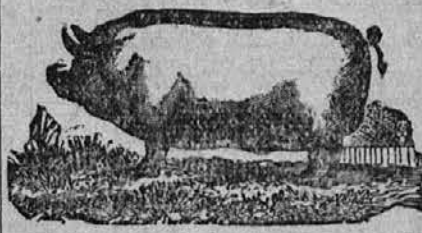
ZOBOZDRAVNIK

6411 St. Clair Ave.

v Slov. Nar. Domu

zoba št. 10

Tel. Henderson 0919

Debeli prešiči naravnost z dežele

Vseh velikosti, živi ali osnaže- ni, pregledani od mesta in jih pripeljemo kamor želite. Meso v kosih, šunk, plečeta, loins in vse druge stvari se dobe vsak tork v petek, koljeno pa vsak ponedeljek in četrtek. Pridite in izberite si sami.

H. F. HEINZ

Vine St., Willoughby, O.

Tel. Wickliffe 110-J-2

NAZNANILO IN ZAHVALA

Žalostna in težka usoda nas je zadela in spre- menila našo hišo v hišo žalosti in prizadela globo- ko rano v naša srca, ko nam je kruta smrt ugrabila ljubljeno in nepozabljeno soprogo in skrbno mater

ANNA ZAVIRŠEK

ROJENA ROJC

ki je po dva meseca trajajoči bolezni, previdna s svetinami zakramenti, zatisnila svoje mile oči dne 15. februarja 1933 v starosti 39 let. K večnemu počit- ku smo jo položili dne 18. februarja 1933 na Cal- vary pokopališče.

Na tem mestu se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so jo obiskovali za časa njene bolezni in vsem, ki so nam bili v veliko pomoč in tolažbo v tem času bridke žalosti. Lepa hvala vsem, ki so prišli pokoj- no pokropiti, ko je ležala na mrtvaškem odru in vsem, ki so čuli pri njej in vsem, ki so se udeležili zadnjega spreveda.

Prisrčno se zahvaljujemo vsem, ki so položi- li krasne vence poleg krste v zadnji spomin in si- cer: Mr. in Mrs. Frank in Jennie Longar, družina Vrabec in Simončič, Mrs. Mary Zupanc, Mr. John Zupanc, družina Dominik in Josephine Zaviršek, Mr. in Mrs. Charley in Josephine Lach, družina Anton Tomšič, družina Louis Cimperman, družina John Lavriša, družina Frank Dolšak, družina Jo- seph Gros, Mr. Frank Hočevar, Mrs. Anna Tom- šič, družina Gržinčič, Slovenska ženska Zveza podružnica št. 25.

Lepo se zahvaljujemo za darove za svete maše sledečim: družina Anton Rojc, Mr. in Mrs. Frank Vrabec, Mr. in Mrs. Anton Simončič, Mrs. Anna Zotler, Mr. Rudy Polz, družina Mr. in Mrs. Mik- lich, Young Ladies Sodality, Mrs. Anna Tomšič, Mrs. Mary Blatnik, družina Gorenčič, Mr. in Mrs. Wm. Perusek, Hermine, Anna in Fred Zupancič, Mr. in Mrs. Horovitz, Mr. in Mrs. Jim Yert, Mrs. Josephine Vidmar in družina, družina Rudolph in Mary Hočevar, Mr. in Mrs. Jennie Longar, Mr. in Mrs. John Rupačič, Mr. in Mrs. Jim Longar, Mrs. Mary Zupancič, družina Anton Skufca, Agnes Ba- raga, Mr. in Mrs. Luis Tolar, družina Kenik, Joe Planinšek, Mrs. Mary Kikel in družina, Mrs. Fran- ces Cerar in družina, družina Joseph Deželan, družina A. Terbovc, Agnes Lavriša, Mrs. Caro- line Volk, družina John Glavič E. 152nd St., Mr. in Mrs. Louis Medved.

Prav lepa hvala vsem, ki so dali svoje avtomo- bile brezplačno na razpolago ob času pogreba: Mr. Frank Vrabec, Anthony Simončič, Jos. Miklich, Frank Dolšak, John Petschauer, Mrs. Mary Kikel.

Lepa hvala pevskemu društvu "Lira" za kras- no petje v cerkvi. Iskreno se zahvaljujemo Rev. B. J. Ponikvarju za spremstvo iz hiše v cerkvi in na pokopališče in za opravljene cerkvene obrede.

Lepa hvala tudi pogrbenemu zavodu Anton Grdina in Sinovi za lepo urejeno in izvrstno vod- stvo pogreba v našo popolno zadovoljnost.

Ti pa draga in nepozabna soproga in dobra mati, prestala si težavno pot te solzne doline. Bila si zvesta soproga in skrbna mati. Naj Ti večni Bog zato podeli svoje plačilo v svetem raj. Sveti raj Ti večna luč in lahka naj Ti bo ameriška zem- lja.

žalujoči ostali:

FRANK ZAVIRŠEK, soprogo,
ANNA ZAVIRŠEK, hči.

Tukaj zapuška brata Antona in v stari domo- vini pa brata Matija.

Cleveland, O., 18. marca, 1933.

ZOPET SE LAHKO POSLJE DENAR V STARI KRAJ

Vsem onim, ki nameravajo poslati denar v staro domovino svojim dragim za PIRHE ali Velikonočne praznike, naznanjamo, da zopet pošiljamo denar in sicer kot vedno: TOČNO in po DNEVNIH CENAH.

Obrnite se na zanesljivo tvrdko:

AUGUST KOLLANDER

6419 ST. CLAIR AVENUE

V SLOVENSKEM NARODNEM DOMU